

Ο Πνευματικός μου και εγώ

«Επί τέλους η ευλογημένη ώρα ήρθε. Παρά τις πολλές μου αντιρρήσεις βρίσκομαι μπροστά στον πνευματικό. Δεν ξέρω πώς νιώθω. Οπωσδήποτε αμήχανα. Ένας κρύος ιδρώτας περιλούζει ολόκληρο το σώμα μου. Είπα να ζητήσω συγγνώμη και να φύγω. Σκέφτηκα όμως πως για να φθάσω εδώ έκανα μεγάλη προσπάθεια. Δε θα γίνει του Σατανά, είπα.

Ο πνευματικός είδε την αμηχανία μου. Κατάλαβε. Μην ανησυχείς, παιδί μου, μου είπε. Εδώ που ήλθες θα ανακουφισθείς. Το φορτίο σου θα ελαφρώσει. Να θεωρείς τον εαυτό σου ευτυχή γι' αυτή σου την απόφαση. Θα το διαπιστώσεις, άλλωστε, γι' αυτό δε χρειάζεται να χρονοτριβούμε.

Πήρα θάρρος. Η μορφή του με ενέπνεε. Χωρίς να το καταλάβω δέθηκα μαζί του. Νόμισα προς στιγμή ότι γνωριζόμαστε χρόνια. Τον ένιωσα πιο κοντά από κάθε άλλο γνωστό και φίλο μου. Απ' εκείνη τη στιγμή έγινε ο πατέρας μου. Τώρα, είπα, μπορώ να μιλήσω ελεύθερα. Η γλώσσα μου λύθηκε. Πήρα θάρρος. Πατέρα μου, είπα, πολύ καιρό ζητούσα αυτή τη στιγμή. Ο Θεός μου τη χάρισε.

Μιλήστε μου. Πέστε μου για το μυστήριο που λυτρώνει. Πέστε μου αν ο Θεός μπορεί να συγχωρήσει και τα δικά μου αμαρτήματα. Διαβεβαιώστε με ότι στο χώρο της Αγίας μας

Εκκλησίας υπάρχει μια γωνιά και για μένα. Θέλω να λυτρωθώ. Βοηθήστε με. Θα κάνω αυτό που θα μου πείτε.

Ο πνευματικός κατάλαβε. Είχε μπροστά του ένα νέο άνθρωπο με πλήρη συναίσθηση. Μια ψυχή που ζητούσε τη λύτρωση. Ένα πρόβατο απολωλός.

Απολωλός είναι ο κάθε άνθρωπος που ζει μακριά από τη Χάρη του Θεού. Είχε όμως κοντά του έναν άνθρωπο με πλήρη επίγνωση. Ήξερε τι έκανε και τι ήθελε. Δεν ήταν αυτά

συγκινήσεις της στιγμής. Είχε την απόφαση να προσεγγίσει τον πνευματικό. Και τώρα ήρθε η ώρα της χάριτος. Μια ώρα που την εκμεταλλεύτηκε με τον καλύτερο τρόπο.

Και μετά απ' αυτά ο πνευματικός άρχισε να ομιλεί. Μίλησε στη μετανιωμένη ψυχή για την αγάπη του Θεού. Είπε για τη χαρά του ουρανού κατά τη σημερινή αυτή ημέρα. «Χαρά

έσται εν τω ουρανώ επί ενίαμαρτωλώμετανοούντι» (Λουκ. 15, 7). Υπενθύμισε ότι ο Θεός συγχώρεσε το ληστή, την πόρνη, τον τελώνη, τον αρνητή μαθητή του. Είπε πολλά.

Και η μετανιωμένη ψυχή μου άκουγε. Δε μιλούσε. Άκουγε από τον πνευματικό ότι ο Θεός είναι οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός (Ψαλμ 102) και ότι

η αγκαλιά του Θεού είναι ανοικτή και περιμένει. Άκουγε σιωπηλά χύνοντας δάκρυα, πολλά δάκρυα.

Κατόπιν άρχισα συγκλονισμένος να εξαγορεύω τις αμαρτίες μου. Ήταν η σειρά του πνευματικού να ακούσει προσεκτικά. Τα λόγια πνίγονταν από τα δάκρυα. Τα δάκρυα της

συντριβής. Τα δάκρυα της μετανοίας.

Τα δάκρυα αυτά έγιναν αφορμή να μου διηγηθεί ο πνευματικός την παρακάτω πολύ διδακτική ιστορία:

«Κάποτε ο Θεός έστειλε τον Άγγελο του εδώ κάτω στη γη με την εντολή να του φέρει ότι πολυτιμότερο εύρισκε. Και ο άγγελος βρέθηκε σε μια μάχη. Πήρε μια σταγόνα αίμα από

το στρατιώτη που υπερασπιζόταν την πατρίδα του και την πίστη του και το μετέφερε στο Θεό Πατέρα. Και ο Θεός του είπε: είναι πράγματι πολύτιμο το αίμα που χύνει κανείς

υπερασπίζοντας πίστη και πατρίδα. Αλλά δεν είναι αυτό που θέλω. Κατόπιν ο Άγγελος κατέβηκε στη γη και πλησίασε έναν τίμιο οικογενειάρχη που έσκαβε σ' ένα αμπέλι, για να

θρέψει τη φαμελιά του. Πήρε μια σταγόνα από τον ιδρώτα του και την πήγε στο Θεό. Και ο Κύριος του είπε: είναι ο ιδρώτας που χύνει κανείς για την οικογένειά του πολύτιμος,

αλλά δεν είναι αυτό που θέλω. Πολλές φορές επανέλαβε ο άγγελος το ίδιο έργο φέρνοντας από τη γη ότι πολύτιμο, κατά τη γνώμη του, εύρισκε, χωρίς να

ευαρεστήσει το Θεό.

Την τελευταία φορά βρέθηκε σε κάποια έρημο. Άκουσε αναστεναγμούς. Πλησίασε το βράχο. Βλέπει εκεί έναν ασκητή. Έκλαιγε με λυγμούς. Κατηγορούσε τον εαυτό του. Παίρνει τότε ένα δάκρυ και το μεταφέρει στο Θεό. Και ευαρεστήθηκε ο Κύριος. Ήταν αυτό που ζητούσε».

Όταν τελείωσε την ιστορία, μου είπε:

- Τα πολύτιμα δάκρυα που χύνεις είναι αυτά που θέλει ο Θεός. Όχι μόνο από σένα, αλλά και από μένα και από κάθε αμαρτωλό. Και, αφού διάβασε τη συγχωρητική ευχή, έφυγα, αφήνοντας στο εξομολογητάρι του πνευματικού τον «παλαιόν άνθρωπον» (Εφεσ. 4, 22).

Και ο πνευματικός συνέχισε το ιερό του έργο. Δε λησμόνησε όμως να βάλει μόνιμα στο κομβοσχοίνι του τη μετανιωμένη ψυχή που ο Θεός του εμπιστεύθηκε».

Πηγή: analipsikiriou.blogspot.gr